

ИЗЛЕЗЕ КНИГАТА НА ПРОФ. БОГДАНОВ “ЕВРОПА – РАЗБИРАНА И ПРАВЕНА”

Идеята на книгата е да продължи дебата, подет в “Промяната в живота и текста”. Изданието събира на едно място текстове от конференции, семинари, текстове, публикувани в различни културни и научни периодични издания. Заглавието отвежда към модерното писане за Европа – разбирана като ЕС. Въведението сближава историческия и политическия дискурс. Двете части на книгата сближават писането за света с писането за литературата. Послесловът ни извежда от текста, заблуждавайки ни, че всичко е казано. Но библиографските справки се изправят насреща ни с абсолютното самочувствие на текст, които иска да участва. Книга, която ми позволява да не се съобразявам.

Иначе:

Тази книга разказва и за Европа, но по различен начин.

Тази книга може да се прочете от влюбен в ЕС, както и от влюбен в литературата. В тази книга “ние” може да не е стадно чувство, а сбор от наблюдавани други, които оформят моята идентичност.

Тази книга заблуждава и крие нещо.

Тази книга пише за интелектуалци, но “една интелектуалност няма да свърши работа. По-скоро ще си обменяме своите интелектуалности. В един момент ще ме водиш ти, в друг - аз тебе, а в трети някой друг - нас двамата.”

Тази книга говори за университет и казва: “типът отношения между обучавани, обучители и администрация, както и образователната система в един университет не са без последствие за формирането на личността на студентите.”

Тази книга слива различните светове – моя и на някой друг, моя вътрешен и моя външен, взет от някой друг.

Тази книга ме кара да търся нещо, което липсва и което вероятно се мълчи в текста.

Тази книга ми казва, че външното ми отношение с другите има аналог във вътрешния ми свят.

Тази книга ме сближава: като участва в много видове “ние”, моят “аз” възприема по един или друг начин конкретните им ценности и визии за свят.

Тази книга ме провокира да премина през различни литературоведски течения, за да измъкна и разчета появилото се на едно място в текста словосъчетание “нов университет”.

Тази книга ме пази от идеологии и ме възпира да творя идеологии.

Тази книга ме изкачва на върха – когато пише за университета и за четенето. Но и точно тук ме кара да спра да я чета, защото още по-силно усещам липсващото име.

Тази книга още в следващата глава ме подканя да я чета, защото ме е превърнала в текст, който влиза в отношение с други текстове.

Тази книга ми казва, че съм затворена среда, но в моя текст има и други отворени среди, с които аз се изграждам.

Тази книга ме кара да ползвам свободата си, както и да се занимавам с текста на своята идентичност.

Тази книга ме кара да разпознавам имплицитното в нея, това, което търся, което липсва и макар да не съм сигурна в него – да го зная.

Тази книга ми говори за Лорд Дарендорф, за проф. Изер, но за Пол де Ман и неговите описани любови между наративи и фигуративи – тази книга мълчи.

Тази книга ми обещава да се превърне в косвено общуване и после ми казва, че може да бъде само сън.

Тази книга чета, защото ще ме подготви за действие, защото ще свърже своя въображаем свят с моя.

Книга, която странно напомня, че докато я чета, някъде са липсващите други.

Книга, която ме кара да чувствам действителността сега и директно ми заявява: “ти не общуваш с текста, а посредством текста общуваш с един виртуален друг, с който обменяш своето себе си.”

Книга, която ме учи да общувам.

Книга, която ми позволява да я уча наизуст.

Книга, за която ще се сещам като за човек.

Книга, която ме превръща в автор, защото творбата на този текст, ще е това, което аз сътворя, опирайки се на една или друга страна от текста ѝ.

Книга, която ме подсеща, че искам да направя медийна война.

Книга, която ми е малко тъжна.

Книга, която може да се посвети и да накара всички текстове да се посвещават – защото “текстовете не са само за нещо, а и за някого”.

Книга, която ще искам да забравя, за да не ме отвлича от действителността.

Книга, която се държи като търговско писмо на Флорентино Ариста, който можел да пише само любовни писма.

Книга, която ми казва колко трудно съвпадат понятията.

Книга, в която само може да прелетиш около смисъла на един “обществен проект”.

Книга, която съм надраскала безбожно и хвърлям на земята.

Книга, която чета.

Книга, в която не очаквам чудеса.

Книга, в която очаквам чудеса.

Книга, в която не посмявам да достигна края.

Книга, заради която започвам да обичам паратекстовете.

Книга, в която намирам Нов български университет.

Веселина Василева